

LBRIS

We know
books

Tiberiu Foris

Timpul pierdut

jurnal
de pandemie

volumul 2

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE <i>de Tiberiu Foris</i>	5
LEACUL PENTRU FIECARE <i>general maior, prof. univ. dr. Petrișor Mandu</i>	9
01. LACRIMI DE SFINȚI	11
02. N-AM CERUT ROMÂN SĂ FIU!	13
03. CU CREDINȚĂ!	15
04. ÎNTR-O ȚARĂ	17
05. SUNT UN NEBUN	19
06. ÎN LUMEA ASTA	20
07. CREȘTEREA NEGATIVĂ	22
08. TEMUT DE VREMI	24
09. VACCINUL!	26
10. VENI, VIDI, MICIII!	30
11. VISUL ROMÂNESC	32
12. LEACUL	35
13. VACCINAREA!	36
14. ÎN VACCINURILE VOASTRE	38
15. NEAM	40

16. VICEVERSA.....	42
17. CIORII.....	44
18. FERMA ANIMALELOR.....	47
19. ARTHUR, REGELE URS.....	51
20. CASĂ DE PIATRĂ.....	53
21. BRĂTIENII ETILIȘTI.....	54
22. ÎNTRE CIUMĂ ȘI HOLERĂ.....	55
23. AFGANI-STAN.....	57
24. PLÂNGE VALEAI.....	59
25. TRÂNTORUL.....	61
26. BOLOVANIS.....	63
27. ROBOȚEL.....	66
28. AI-LUI, BA DAI.....	68
29. TÂNDALĂ.....	70
30. ZIUA BICICLETEI.....	72
31. GHINION.....	74
32. ȚARA MEA DE GLORII.....	76
33. ÎNTRE FUMURI ȘI PAHARE.....	78
34. UIMIREA SALVEAZĂ ROMÂNIA.....	80
35. HAI, ROMÂNEI.....	82
36. SOMNOROASE USR-ELE.....	84
37. BULAI, DOAMNEI.....	86
38. ÎNTR-O LUME PROGRESISTĂ.....	87
39. PREȚUL TĂCERII.....	89
40. MÂNDRIA NOII NAȚII.....	91
41. IUBIREA.....	93
42. SCRISOAREA 3.1.....	95
43. DE CE?.....	97

44. POZITIVI.....	99
45. POLITRUCI.....	101
46. ȚARĂ SFÂNTĂ.....	103
47. DEȘTEPTAREA!.....	105
48. TIMPURI NOI.....	107
49. TEATRU.....	109
50. HAI, DEȘTEAPTĂ-TE ROMÂNEI.....	111
51. RUGĂ.....	113
52. NE.....	115
53. ÎNTR-O LUME VACCINATĂ.....	117
54. MĂRȚIȘOARE-N CARANTINĂ.....	119
55. GARCEA.....	121
56. DACII LIBERI.....	123
57. ZĂMBEȘTE, MÂINE VA FI MAI RĂU!.....	125
58. LA MARGINEA EUROPEI.....	127
59. A CONDUCE AZI ÎN ȚARĂ.....	128
60. ALEGERI.....	130
61. IDIOTUL CEL UTIL.....	131
62. IDIOTUL FĂRĂ MINTE.....	133
63. DĂ-NE, DOAMNEI.....	135
64. ÎNTR-O LUME ÎN SCHIMBARE.....	137
65. CU SUFLETUL SPRE OAMENI.....	139
66. LUMEA AZI... ..	141
67. PLÂNGE TOAMNA.....	143
68. LUMINĂ ȘI CULOARE.....	145
69. AZI PROFUL S-A ÎNTORS ACASĂ.....	146
70. ZIUA CÂND UN DASCĂL PLEACĂ.....	148

LEACUL PENTRU FIECARE

Cu respect citesc din versuri ducând mâna la chipiu,
Fără harul poeziei fluxul vieții „e pustiu”,
Mai constat că-n versuri, Tibi, ai ales o cale vie,
Ce-o redai prin sentimente în „Jurnal de pandemie”.

Ai curaj, prin căi morale, să ajungi la caracter,
Faci transfer de energie când în jur e doar eter,
Iată una dintre ele, devenită-n timp globală,
Distanțarea socială, e poveste, sau vitală?

Nu cunoaștem inamicul, soarta lumii e incertă,
Munca noastră e blocată prin urgență sau alertă,
Tu, prin Tine, lupti cu rele ce în minte fac avarii,
Izvorâte din minciună și ascunse în scenarii.

Temele, prin ochii minții, sunt oglinda rațiunii,
Ca o rază de speranță ce dau drumul presiunii,
Să pășim, ceva mai sigur, prin aceste vremi riscante
Și s-aducem împreună, iar, trăirile galante.

Omenirea să petreacă și prin cântec și prin joc,
Într-o lume vindecată prin credință și noroc,
Iar prin gândurile tale de lumină și culoare,
Domnul să trimită-n taină leacul pentru fiecare!

Prefață la volumul de versuri,

„Timpul pierdut. Jurnal de Pandemie”

*Autor: general maior, prof. univ. dr. **Petrișor Mandu***

01.

LACRIMI DE SFINȚI

Azi, Planeta zace plânsă,
omenirea-n jale-i prinsă
și, din cer, Vechii Părinți,
lacrimi picură, de Sfinți.

Pare vremea că-i pe veci,
ploaia plânge-n picuri reci
și, sub ceru-ntunecat,
totul pare-n plumb turnat.

Timpu-i greu și aspru-i tare,
nu mai curge și ne doare,
cerul se scufundă-n mare
în angoase temporale.

Mintea tace, zace goală,
gândul e turnat în smoală
și, în timp ce timpul tace,
totu-n nemișcare zace.

Inima, bătând în gol,
nu mai joacă niciun rol,
iar în golul cel din piept
totu-i sec și e nedrept.

Sufletul, de-a fost senin,
doar de teamă mai e plin,
și se-ascunde și înjură,
plin de rău și plin de ură.

Picură lacrimi de Sfinți,
plâng din cer Vechii Părinți,
omenirea-i prinsă-n jale
și Planeta-i plânsă-n cale...

02.N-AM CERUT
ROMÂN SĂ FIU!

N-am cerut Român a fi...
Prin noroc și Harul Sfânt
prind pios a mulțumi
să mă nasc pe-acest pământ.

Limba mamei sfântă-mi este
și îmi cântă printre frați
și mi-e veste și poveste
în cunună de Carpați.

Este mamă, este doică,
de mi-e greu ori mi-e ușor,
limba ce-mi doinește-n doină
și îmi plânge doru-n dor.

Bunii-mi sunt mereu aproape
prin hrisoave și povești,
peste munți și peste ape,
prin minunile cerești.

Și, de astăzi greu îmi este,
cu destin de Mioriță,
tuturor le dau de veste
că nu pierе Sfânta Viță!

Iar prin vremuri de furtună
soarta mi-o voi lua în piept
și, de astăzi nu mi-e bună,
voi zâmbi și mă deștept!

N-am cerut Român să fiu...
Vița de Român nu-mi pierе,
ramul și oricare râu
frați îmi sunt și-mi dau putere!

03.

CU CREDINȚĂ!

Prin istorii multe, vechi și chinuite,
scrise în hrisoave, astăzi prăfuite,
a trecut poporul ridicat din tină,
făurindu-i Maicii – Sfânta Sa grădină.

Apărat-am râul, țarina și ramul,
și din cer credința luminat-a neamul
cu un nume falnic, de legendă vie,
și cu limbă-cântec, tril de ciocârlie.

Ne-am unit la grele, am luptat ca frații,
apărați de codrii, zăvorând Carpații,
protejați de ape și de Marea mare,
împărțind frățește pâinea cea cu sare.

Dar venit-au vremuri cu puțină minte,
când credința moare fără de cuvinte,
și când românismul, fără de putere,
plâns de Miorița, fluieră și pierde.

Tot ce-a fost mândrie a ajuns să doară,
au ajuns repere pietrele de moară
și ce câștigat-am sângerând pe glie,
vindem astăzi totul, iscăbind hârtie.

Sfinții nu-și mai poartă prin biserici nimbul
și nu ne mai doare când ne trece timpul,
iar fărtații noștri și-n rele și-n bune,
au plecat în lacrimi, au fugit în lume.

Fraților, când lumea e tot mai nedreaptă,
Steagul ne unește, Imnul ne deșteptă,
hai să trecem hopul când ne este greu,
cu credință-n Țară și în Dumnezeu!

04.

ÎNTR-O ȚARĂ...

Într-o țară prinsă-n boală, dintr-o lume în schimbare,
politruci, pe cap cu coarne, ne împing spre grea visare
și românul meu sărmanul, cu o soartă fatalistă,
plânge-n pumni jelindu-și jalea într-o doină tot mai tristă.

Codrul nu-i mai este frate, e tăiat și dus departe,
tot ce îl unea în cuget, azi, cu ură îl desparte,
iar pe ulița umbrită, plină astăzi doar de tină,
Soarele de după nouri nu mai dă deloc Lumină.

Fabrici, de golani tăiate și la kilogram vândute,
azi rânjesc dintre ruine prin noroaie reci și mute,
iar pe câmpuri nelucrate, cu istorii de ogoare,
bântuie vechi siluete de fantome de tractoare.

Pruncii pleacă-n lumea largă fără de vreun viitor,
iar bunicii triști și singuri, fără de speranță mor,
când o gașcă nesătulă, cu doctrină-n șmecherie,
se rotește-n fruntea țării la minciuni și la hoție.

Azi, de soarta ne încercă și în toate de e greu,
să ne ridicăm privirea înspre Cer și Dumnezeu,
să ne deșteptăm din somnul fără de vreo rațiune
și, cu inima-n lubire, să fim iarăși Națiune!

Căci, în lumea tot mai crudă și mai rea și schimbătoare,
suntem pruncii de Lumină, de sub Lună, de sub Soare,
și, o soartă hărăzită de aceleași ursitoare,
prin lubire ne unește iar lubirea-n veci nu moare!